

Arrest

nr. 295 175 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.A. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtun te zijn en het soennitische geloof te belijden. U bent geboren in het dorp Jokan in Hisarak district van de Afghaanse provincie Nangarhar en verklaarde ten tijde van uw persoonlijk onderhoud 26 jaar oud te zijn. Vanwege de aanwezigheid van talibanstrijders in de streek die jongens lastig vielen om bij hen te komen strijden stopte u na het zesde jaar met school en werkte u samen met uw vader op het land. Als oudste zoon bleven de taliban u echter onder druk zetten om hen te vervoegen. Omstreeks 2008 werd deze aanhoudende druk ondraaglijk en verkocht uw vader een deel van hun gronden zodat u met een smokkelaar naar het Verenigd Koninkrijk zou kunnen reizen.

Na aankomst in het Verenigd Koninkrijk diende u daar een verzoek om internationale bescherming in. U deed er een asielinterview en moest dan wachten op een beslissing. Toen u het beu raakte om te

wachten op een beslissing nam u contact op met uw familie, die u liet weten dat ze waren verhuisd naar het dorp Chamtala, in het naburige district Khogyani (soms ook Kaga genoemd), waar de veiligheidssituatie veel beter was. Ze wilden dat u terugkeerde naar Afghanistan om bij hen te wonen. Van de Britse autoriteiten kreeg u een reisvergunning zodat u een vliegtuig kon nemen naar Afghanistan, wat u ook hebt gedaan rond 2014. U keerde terug naar het dorp Joka, waar uw familie voor u een geschikte huwelijkskandidate zocht en vond. Nadat u was getrouwd ging u inwonen bij uw familie in Chamtala. Met het geld dat u vanuit Europa had opgestuurd opende u vervolgens een winkel waar u verzorgingsproducten en textiel verkocht.

Op zekere dag was u samen met uw broers in de winkel toen er talibanstrijders langskwamen. Een van hen bleef buiten terwijl de andere binnenkwam. De aandacht van een van uw broers werd opgeslorpt door een film die hij op zijn gsm aan het bekijken was. Dit was de talibanstrijder niet ontgaan, en hij vroeg waarom uw broer naar een film aan het kijken was. Jullie antwoordden dat het toch geen probleem was om naar iets te kijken, maar de talibanstrijder beval uw broer om in de auto te stappen om mee te gaan naar de commandant, en maakte zelfs aanstalten om uw broer te vast te grijpen. U en uw andere broers probeerden te verhinderen dat deze talibanstrijder uw broer kon meesleuren. Als reactie richtte de talibanstrijder zijn wapen op jullie, en zo ontstond er een lijf-aan-lijf gevecht. Tijdens deze worsteling viel uw belager op de grond, waarbij zijn geweer per ongeluk afging. De strijder bleef dodelijk getroffen liggen. Jullie namen de vlucht en merkten daarbij dat de kompaan van de talibanstrijder die buiten was blijven wachten ook was weggelopen toen hij een schot hoorde. Thuis waarschuwden jullie iedereen wat er zich had voorgedaan, en heel de familie vluchtte naar Surkhrod waar uw oom aan vaderszijde woont. Zelf bracht u uw vrouw en kinderen onder bij uw schoonfamilie in Surkhrod, en de volgende dag of twee dagen later verliet u Afghanistan.

U reisde via diverse doorreislanden naar België, waar u bent aangekomen op 13 december 2020. Diezelfde dag nog diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan dat u door de taliban zou worden gedood. Tevens vreest u dat de familie van de overleden talibanstrijder bloedwraak zou willen nemen.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een bevestigingsbrief van de politie, en de enveloppe waarmee deze documenten naar u verzonden zijn. Op 15 maart 2022 bezorgde uw advocaat via e-mail twee opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U baseert uw vrees immers op een incident met een talibanstrijder in een winkel die u uitbaatte te Chamtala, district Kaga. Aan de hand van het door u neergelegde document en uw verklaringen heeft u echter niet aannemelijk gemaakt dat u deze beweerde gebeurtenissen aan de basis liggen van uw vertrek uit Afghanistan en uw vrees voor de taliban bij een eventuele terugkeer.

Om te beginnen komt uw geloofwaardigheid al ernstig in het gedrang nu blijkt dat de door u neergelegde bevestigingsbrief van de politie volledig in tegenspraak is met uw verklaringen. Hoewel u stelt zes jaar naar school geweest te zijn en dat u wel wat Pashtou kan lezen en schrijven (CGVS, p.11), komt uit het persoonlijk onderhoud naar voren dat u niet weet wat er in de brief staat. Volgens u gaat het immers om een document van het politiehoofdkwartier waarin uw problemen met de taliban bevestigd worden (CGVS, p.4). Uit de vertaling blijkt echter dat er in de brief een volkomen ander relaas staat; uw broer S.W. (...) heeft de brief laten opstellen om te bevestigen dat jullie huis werd aangevallen door de taliban vanwege het werk van uw broer als soldaat bij de Afgaanse commando's. Er ontstond een gevecht dat pas eindigde toen de toegesnelde politie de taliban kon uitschakelen (zie Document 2). Deze versie verschilt dermate van degene die u zelf uiteengezet hebt dan verdere uitleg in wezen overbodig is. Er is immers geen sprake van een onfortuinlijk ongeval in een winkel die door u werd uitbaat. U bent overigens ook gevraagd naar wat uw broers precies doen, en zegt dan dat het pubers zijn (CGVS, p.18) en dat ze wel iets van werk doen, maar dat u niet weet wat (CGVS, p.12). Dat volgens deze brief een van uw broers deel uitmaakte van de elitetroepen van het Afgaanse regeringsleger onderstreept dus enkel het bedrieglijk karakter van dit stuk. Het getuigt daarbij trouwens ook van een kennelijke

desinteresse in uw eigen asielprocedure dat u niet eens de moeite hebt genomen om te weten te komen wat er in uw eigen documenten staat.

Voorts bleken uw verklaringen over de beweerde problemen met de taliban dermate vaag, inconsistent en tegenstrijdig dat ze ook op zich niet geloofwaardig zijn. Daarbij moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat wanneer u specifiek wordt gevraagd naar een gedetailleerd relaas van de problemen die aan de basis zouden liggen van uw vrees, slechts een bijzonder vaag en algemeen antwoord komt. U vertelt dat u problemen hebt gekregen omdat u samen met uw broers in de winkel was, daar ruzie kreeg met een bezoekende talibanstrijder, die na een kort gevecht per ongeluk zichzelf had doodgeschoten. Uw familie is vervolgens verhuisd en u hebt het land verlaten (CGVS, p.16).

Daarbij valt meteen op dat u eigenlijk niet kan ophelderen om welke reden jullie het aan de stok kregen met de talibanstrijder die uw winkel binnenstapte: die nam blijkbaar aanstoot aan het feit dat uw broer naar een film of een videoclip aan het kijken was. Eerst stelt u dat zoiets verboden wordt door de taliban (CGVS, p.17), maar u komt daar onmiddellijk op terug door te stellen dat u niet wist dat het verboden was, dat er eigenlijk geen algemeen verbod geldt op het kijken naar films of luisteren naar muziek, en dat u zelf niet weet waarom deze talibanstrijder daar een probleem van maakte (CGVS, p.17). Het doet alleen maar verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid dat u zo inconsistent bent in uw verklaringen. Tevens komt het weinig realistisch over dat een gewapende talibanstrijder er niet in zou slagen om de controle over de situatie te behouden, en al evenmin dat zijn kompaan die buiten was blijven wachten niet zou tussenkomen in een confrontatie maar integendeel de vlucht koos toen er werd gevochten en zelfs een schot werd gelost (CGVS, p.16,18).

Gevraagd naar de nasleep van deze beweerde gebeurtenissen vertelt u hoe jullie naar huis zijn gelopen, waarop de hele familie naar Surkhrod is vertrokken (CGVS, p.18-19). Jullie zochten nergens hulp of bescherming (CGVS, p.19) en verder is er niets meer gebeurd (CGVS, p.19). Ook na uw vertrek zijn er bij uw weten geen incidenten meer geweest (CGVS, p.19), maar u hebt sinds uw vertrek uit Afghanistan niet meer gesproken met uw ouders, wat u eerst wijt aan het feit dat zij u de schuld geven van alle problemen en daarom ruzie maakten met u (CGVS, p.12). Onmiddellijk daarna verklaart u dan weer dat u wel het contact met hen zou willen herstellen, maar dat u vreest dat zoiets uw familie in gevaar zou brengen als het uitlekt (CGVS, p.12), een heel andere uitleg. Dat u geen contact hebt met uw eigen familie en derhalve niet zeker bent waar zij momenteel verblijven (CGVS, p.11,14) is trouwens geheel niet plausibel. Uw documenten werden immers naar u gestuurd door iemand met dezelfde naam als uw broer (zie Document 3). De brief van de politie werd opgesteld op 25/12/1399 (= 15 maart 2021) en is gericht aan uw broer S.W. (...) (zie Document 2). Klaarblijkelijk is deze dus opgesteld na uw vertrek uit Afghanistan en met als doel uw asielprocedure te ondersteunen. Dit betekent dat uw verklaringen over het verbroken contact met uw familie in Afghanistan sinds uw vertrek niet gevolgd kunnen worden. Er kan dus worden geconcludeerd dat u een goed zicht op uw familiaal netwerk probeert te hinderen door dergelijke ongeloofwaardige verklaringen. Hieruit volgt tevens dat u geen overtuigende reden kan aanbrengen dat u zo slecht op de hoogte zou zijn van wat er sinds uw vertrek uit Afghanistan nog zou zijn gebeurd in verband met uw problemen.

Naar de hierboven genoemde bevestigingsbrief hebt u trouwens ook niet spontaan verwezen. Pas nadat u erop gewezen bent dat u zulk een document hebt neergelegd terwijl noch die brief, noch de politie in uw relaas voorkomen, breidt u plotseling uw relaas uit. U voegt dan nog toe dat de politie ter plaatse gekomen zijn en met een onderzoek begonnen zijn (CGVS, p.19). Dit gebeurde weliswaar pas na uw vertrek uit Afghanistan, zo benadrukt u (CGVS, p.20). Het komt allerminst doorleefd over dat u zoiets nog aanknoopt aan uw relaas, terwijl u net voordien nog beweerde dat er na uw vertrek niets is gebeurd in verband met uw problemen voor zover u weet. Bovendien houdt deze uitleg geen steek: u bent pas enkele dagen na de beweerde gebeurtenissen vertrokken uit Afghanistan. Gevraagd hoe het komt dat de politie pas ettelijke dagen nadat een talibanstrijder door een schotwonde om het leven kwam in uw winkel, diens kompaan was weggelopen van uw winkel en heel uw familie uit het dorp was gevlucht een onderzoek heeft opgestart, zegt u niet te weten hoe dat komt of wat er precies gebeurd is na uw vertrek (CGVS, p.20). Het zou nochtans voor de hand liggen dat eender welk onderzoek ook naar u zou leiden, aangezien u de winkel in Chamtala uitbaatte waar iemand werd doodgeschoten. U beaamt dat, en zegt dan ook nog dat aangezien u en uw familie halsoverkop waren gevlucht uw vader het hele verhaal doorvertelde aan de dorpsoudsten die op hun beurt in het districtscentrum alles aan de politie zijn gaan uitleggen (CGVS, p.20). Dit bent u dat allemaal te weten via uw schoonfamilie. Eerst beweert u immers dat uw schoonvader een van de dorpsoudsten van Chamtala is (CGVS, p.20). Gewezen op uw eerdere bewering dat uw schoonfamilie in Surkhrod woont en dus afkomstig is uit een dorp in een geheel ander district dan waar alles zich zou hebben afgespeeld, herroept u deze uitspraak en stelt u dat uw schoonvader niet tot de dorpsoudsten van Chamtala behoort, in wezen niets te maken had met de hele zaak, en alleen maar wilde helpen door mee naar de politie te gaan (CGVS, p.21). Volgens u nam de politie vrede met die uitleg omdat bleek dat de talibanstrijder geen wapenvergunning bezat, waardoor het sowieso zijn eigen fout was dat hij overleed aan een schotwonde (CGVS, p.21). Het raakt echter

kant noch wal dat de politie zich zou beperken tot de vraag of het wapen vergund was wanneer zich een verdacht overlijden voordoet. Opnieuw zijn uw verklaringen dus zo veranderlijk en onsamenhangend dat ze helemaal niet overtuigen.

Het is al even weinig logisch dat de taliban zelf blijkens uw verklaringen tot op dit punt helemaal niet reageerden op de dood van een van hun strijders. Dat geldt des te meer aangezien er een tweede talibanstrijder aanwezig was, die volgens u was weggevlucht toen u per ongeluk de dood veroorzaakte van de talib in uw winkel. Alweer moet u specifiek gevraagd worden naar enige reactie vanuit de taliban voordat u andermaal een nieuw element toevoegt aan uw verklaringen: dat de taliban nadrukkelijk hadden laten weten dat ze de winkelier niet zomaar zouden laten (CGVS, p.21). Meermaals gevraagd naar de bron van deze informatie zegt u dat de maliks (dorpshoofden) dat vertelden aan uw schoonvader, die het op zijn beurt zei tegen uw vrouw, die het aan u vertelde (CGVS, p.21). Omdat u dus eerder had verklaard helemaal niet op de hoogte te zijn of er na uw vertrek uit Afghanistan nog iets gebeurde dat verband hield met uw beweerde vluchtaanleiding (CGVS, p.19), rijst de logische vraag of de taliban sinds uw vertrek hun belangstelling voor u verloren zijn, dan wel actief naar u op zoek gegaan zijn. U wijzigt dan opnieuw uw verklaringen door te stellen dat de taliban inderdaad ook bij uw schoonfamilie zijn langs geweest enkele maanden na uw vertrek (CGVS, p.22). Dat uw vrouw u dat allemaal liet weten is manifest strijdig met uw eerdere verklaring dat u niet kon weten of er zich na uw vertrek nog iets had voorgedaan omdat zoiets niet aan u verteld werd (CGVS, p.19). Dat u bovendien voortdurend zaken toevoegt aan uw relaas aan de hand van de vragen die u gesteld worden, ondergraaft wat er nog overblijft van uw algemene geloofwaardigheid.

In het licht van uw sterk verminderde geloofwaardigheid stipt het CGVS ook aan dat er behalve het familiaal netwerk waarover u beschikt in Afghanistan ook ernstige twijfels rijzen over uw verblijfplaatsen en uw profiel. Het CGVS stelt immers vast dat u geen enkel document kan voorleggen (CGVS, p.23) betreffende uw asielpcedure in het Verenigd Koninkrijk (CGVS, p.8), de identiteit die u daar gebruikte, en uw beweerde vrijwillige terugkeer naar Afghanistan voordat een beslissing werd genomen in uw asielpcedure (CGVS, p.8,9). Dit laat uiteraard de mogelijkheid open dat u in werkelijkheid nooit bent teruggekeerd naar Afghanistan maar in werkelijkheid op andere plaatsen hebt verbleven. U legt weliswaar een taskara neer ter ondersteuning van uw identiteit en nationaliteit, maar aan Afghaanse documenten kan slechts weinig bewijswaarde worden toegeschreven wegens de hoge graad van corruptie die in dat land heerst. Bovendien moest u er op gewezen worden dat het taskara eigenlijk uw verklaringen tegensprekt eerder dan dat ze die ondersteunt. U stelt immers dat u na uw terugkeer naar Afghanistan bent getrouwd in uw herkomst dorp Joka, en daarna bij uw familie in het dorp Chamtala ging wonen (CGVS, p.9). Toen u trouwde was u ongeveer 21 jaar oud (CGVS, p.9; DVZ, Verklaring DVZ, p.8) en u bent geboren op 15 november 1994 (DVZ, Verklaring DVZ, p.6). U zou dus getrouwd zijn na 15 november 2015, wat overeenstemt met uw herhaalde bewering dat u in 2014 of 2015 zou zijn teruggekeerd van het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan (DVZ, Verklaring DVZ, p.10,11,13; CGVS, p.10,19). Het is pas wanneer u wordt gewezen op het feit dat uw taskara reeds in 2013 uitgereikt zou zijn, dat u stelt dat u mogelijk reeds voor 2014 zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan (CGVS, p.19). Aangezien u zelf een beetje kan lezen en schrijven in het Pashtou (CGVS, p.11) is het vreemd dat u opnieuw niet op de hoogte bent van wat er op uw taskara staat, net zoals u niet wist wat er in de bevestigingsbrief stond. Bovendien bent u helemaal niet consistent in uw verklaringen over waar u na uw terugkeer naar Afghanistan overal zou hebben verbleven. Bij DVZ stelde u immers een jaar of anderhalf jaar in het dorp Chamtala in Kaga district gewoond te hebben voordat u Afghanistan een tweede keer hebt verlaten (DVZ, Verklaring DVZ, p.6). Even verderop stelt u echter te zijn teruggekeerd naar het ouderlijke huis in Joka in Hisarak district, en dat u in dat dorp bent gebleven tot u de tweede maal bent vertrokken uit Afghanistan (DVZ, Verklaring DVZ, p.11,13). Tijdens uw gehoor stelt u dan weer dat u na uw terugkeer wel even in Joka bent geweest om nikah te doen, een religieus huwelijk te sluiten dus (CGVS, p.9,10), maar dat u na uw terugkeer eigenlijk altijd in Chamtala hebt gewoond (CGVS, p.9). Dat uw familie was verhuisd van Joka naar Chamtala was volgens u zelfs de reden dat u bent teruggekeerd naar Afghanistan, omdat daarmee uw eerdere problemen waren opgelost (CGVS, p.8,9). Volgens uw taskara woonde u in 2013, toen het gemaakt werd, evenwel in het dorp Joka (CGVS, p.19), hoewel u zelf zegt dat u toen al in Chamtala woonde (CGVS, p.5). U beweert dan trouwens ook dat u bent getrouwd in Chamtala (CGVS, p.14), en dus niet in Joka zoals u eerder zei. Op het ogenblik van uw persoonlijk onderhoud dd. 17 juni 2021 was u al ongeveer 3,5 jaar weg uit Afghanistan (CGVS, p.10), wat overeenkomt met uw verklaringen bij DVZ (DVZ, Verklaring DVZ, p.13). Een en ander zou evenwel betekenen dat u van 2013 tot eind 2017 in Chamtala zou hebben gewoond, en dus niet gedurende een jaar of anderhalf jaar zoals u oorspronkelijk had aangegeven bij DVZ.

Dat u in het dorp Chamtala gelegen in de provincie Nangarhar een winkel hebt uitgebaat (CGVS, p.17) maakt u evenmin aannemelijk. U komt daarbij ook weer niet verder dan een blote bewering die u opnieuw met geen enkel element ondersteunt. Nog los van de observatie dat u bij DVZ beweerde dat u handelde in stoffen en juwelen voor vrouwen (DVZ, Verklaring DVZ, p.7,11) wat u later wijzigde naar

stoffen, kledij, verzorgingsproducten en cosmetica (CGVS, p.17), blijkt u niet op de hoogte van de wijdverbreide praktijk in Nangarhar om te betalen met qaldar (Pakistaans geld) in plaats van met de Afghaanse munt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie). U weet zelfs niet wat "qaldar" is (CGVS, p.25). Wanneer het aan u wordt uitgelegd dat het een andere munt is waarmee vaak wordt betaald in Nangarhar, moet u toegeven dat u daarvan niet op de hoogte bent en zegt u altijd met afghani's gewerkt te hebben (CGVS, p.25). Zelfs indien u persoonlijk enkel betaling in afghani's aanvaardde zou zoiets niet verklaren dat u niet eens wist dat het een courante praktijk was om in "qaldar" te betalen. Dat u na het persoonlijk onderhoud via uw advocaat liet weten dat u eigenlijk wél wist wat "qaldar" is (zie Document 5) valt eigenlijk niet ernstig te nemen. U hebt in niet mis te verstane bewoordingen verklaard dat u daarvan niet op de hoogte was tijdens uw persoonlijk onderhoud, waardoor uw post factum verklaring dat u eigenlijk het omgekeerde bedoelde van wat u zei niet kan worden aanvaard.

De enige andere opmerking op de notities van het persoonlijk onderhoud die u liet bezorgen aan het CGVS betreft een correctie aan de naam van een van uw verwanten. Dat punt op zich kan bovenstaande motivering niet ombuigen.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 17 juni 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld, ook niet in uw recente communicatie met het CGVS (opmerkingen d.d. 15 maart 2022, op de notities van het persoonlijk onderhoud). Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofdte aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt reeds dat het Vluchtelingenstatuut niet aan u kan worden toegekend, aangezien u uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Dat u in België verwanten zou hebben wonen (CGVS, p.13) kan deze vaststelling niet ombuigen. Hieruit kan immers geen nood aan bescherming in uw hoofdte worden afgeleid. Elk verzoek om internationale bescherming dient op zijn eigen merites beoordeeld te worden. Het CGVS merkt in dat verband nog op dat u op geen enkele manier hebt aangetoond dat er daadwerkelijk een familieband bestaat tussen jullie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv)

de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de

machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of

onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op

intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een

angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker stelt in het feitenrelaas in het onderhavige verzoekschrift dat hij is geboren in Pakistan en dat zijn hele familie in Pakistan leeft. In 2009 verliet hij Pakistan voor het Verenigd Koninkrijk omdat hij in Pakistan niet over een verblijfsvergunning of identiteitsbewijs beschikte en er gedwongen werd om in illegale, onmenselijke en vernederende omstandigheden te leven. Nadat hij Pakistan verliet, verkregen zijn familieleden in Pakistan vluchtelingenkaarten en vroegen zij verzoeker om terug te keren naar Pakistan om te proberen om er ook papieren en een menswaardig leven te verkrijgen. Na meer dan vier jaar van procedures in het Verenigd Koninkrijk, besloot verzoeker terug te keren naar Pakistan. Nadat hij in 2014 vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan reisde, keerde hij dan ook onmiddellijk terug naar Pakistan om bij zijn familie te zijn. Verzoeker slaagde er na zijn terugkeer echter nooit in een geldige verblijfsvergunning te verkrijgen in Pakistan en werd opnieuw gedwongen er in mensonterende omstandigheden te leven. Daarom besloot hij uiteindelijk om Pakistan voorgoed te verlaten, naar België te komen en hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker stelt niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat hij benevens zijn nationaliteit geen band heeft met dit land, omdat al zijn familie in Pakistan woont en omdat hij in Afghanistan als verwesterd riskeert te worden gepercipieerd omwille van zijn lange verblijf in het Westen.

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen ; artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM ») en artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker betoogt:

“Met oog op het Verdrag van Genève, heeft verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst wegens het feit dat hij wordt beschouwd door Taliban als verrader en ketter omdat hij nooit in Afghanistan en vele jaren in het Westen heeft gewoond.

Er blijkt uit objectieve informatie dat mensen die door de Taliban worden beschouwd als iemand die hun uiterst strenge godsdienstopvatting niet deelt en die in het buitenland en in het bijzonder in het Westen hebben gewoond, gevaar lopen indien zij naar Afghanistan terugkeren. Wij komen hieronder op dit punt terug.

Hij zou daarom een doelwit bij uitstek zijn voor de Taliban als hij naar Afghanistan zou terugkeren.

Deze vrees voor vervolging is gebaseerd op religieuze en/of politieke overtuiging motieven en is dus gebonden aan het Verdrag van Genève.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vrees voor vervolging als gevolg van zijn religieuze en/of politieke overtuigingen.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de bedreigingen tegen verzoeker en zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan in vraag te stellen.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.”

Ondergeschikt, stelt verzoeker in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Verzoeker geeft in dit kader enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Vervolgens geeft hij aan:

“Het CGVS moet dus nagaan of het terugkeer van een verzoeker naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, geen risico zou lopen, in hoofde van de asielzoeker, tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) (en in mindere mate c)) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde dient hem ten gevolge, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.”

2.3. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van “artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen ; artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM ») ; artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet ; artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Met betrekking tot zijn asielrelaas, voert verzoeker aan:

“Verzoeker wil allereerst zijn verontschuldigen aanbieden aan de Belgische asielinstanties, voor zover hij toegeeft te hebben gelogen.

Hij geeft toe dat de gebeurtenissen waarop hij zich ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming heeft beroepen, nooit hebben plaatsgevonden.

Verzoeker heeft de Afgaanse nationaliteit maar is geboren in Pakistan. Hij heeft nooit in Afghanistan gewoond. Hij is hoogstens korte tijd door Afghanistan gereisd toen hij in 2014 uit het Verenigd Koninkrijk werd gerepatriëerd.

Verzoeker heeft zijn hele leven illegaal in Pakistan en 4 jaar in het Verenigd Koninkrijk gewoond.

Hij loog tegen de asielinstanties omdat hij vreesde dat, indien hij zou toegeven dat hij nooit in Afghanistan - een land waarvan hij slechts de nationaliteit heeft – had gewoond, de asielinstanties hem het voordeel van internationale bescherming zouden ontfangen.

Hij biedt zijn oprechte verontschuldigen aan, aan uw Raad en aan de verwerende partij.

Verzoeker houdt echter staande dat hij, indien hij naar Afghanistan zou terugkeren, het risico zou lopen te worden vervolgd (artikel 48/3, §2, lid 2).

Inderdaad, heeft hij een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst wegens het feit dat hij zou worden beschouwd door Taliban als verrader en ketter omdat hij nooit in Afghanistan en vele jaren in het Westen heeft gewoond.

Er dient op gewezen worden dat verzoeker geen Pakistaanse verblijfsvergunning heeft, zodat zijn vrees uitsluitend in verband met Afghanistan moet worden geanalyseerd.

Er blijkt uit objectieve informatie dat mensen die door de Taliban worden beschouwd als iemand die hun uiterst strenge godsdienstopvatting niet deelt en die in het buitenland en in het bijzonder in Pakistan en in het Westen hebben gewoond, gevaar lopen indien zij naar Afghanistan terugkeren.

(...)

In casu, valt de verzoeker onder verschillende risicoprofielcategorieën. De grootste voorzichtigheid is dus geboden.

Hij is geboren in Pakistan, waar hij zijn hele leven heeft gewoond en waar al zijn familieleden zich thans bevinden. Hij heeft ook vier jaar in het Verenigd Koninkrijk gewoond. Hij spreekt goed Engels. Hij woont sinds december 2020 in België, dwz anderhalf jaar. Verzoeker heeft - afgezien van zijn nationaliteit - geen band met Afghanistan. Hij heeft geen familie, vriendschap of professioneel netwerk in Afghanistan. Indien hij naar Afghanistan terugkeert, zal verzoeker duidelijk worden beschouwd als "niet-Afghaans" en/of als iemand die de voorschriften van de Islam heeft afgezworen.

Naast het duidelijke risico van vervolging loopt verzoeker ook het risico van onmenselijke en vernederende behandeling, aangezien hij bij terugkeer naar Afghanistan niet in staat zou zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien. Sinds het aan de macht komen van de Taliban maakt Afghanistan een grote sociaaleconomische en humanitaire crisis door. Veel Afghanen kunnen niet voorzien in hun basisbehoeften (zich huisvesten, zich voeden, zich afwassen, enz.). Verzoeker - die geen band heeft met Afghanistan - zou door deze humanitaire crisis des te meer gevaar lopen op onmenselijke en vernederende wijze te worden behandeld.

We komen hieronder nog op terug.

Het is duidelijk dat de machtsovername door de Taliban sinds augustus 2021 de vrees van verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan aanzienlijk vergroot.

Er dient aan herinnerd worden dat, in overeenstemming met artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet:

(...)

Gezien het individuele profiel van de verzoeker en de objectieve informatie die wordt verstrekt, is er geen enkele twijfel over het feit dat, als hij naar Afghanistan zou terugkeren, verzoeker het doelwit zou zijn voor de Taliban en/of andere Islamistische groepering."

Verzoeker benadrukt verder dat verweerder geen twijfel heeft over zijn Afgaanse nationaliteit en zet op uitvoerige wijze uiteen, aan de hand van algemene landeninformatie, rechtspraak en rechtsleer, waarom hij de mening is toegedaan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging koestert in verband met (gepercipieerde) verwestering omwille van zijn langdurige verblijf in het buitenland en het Westen.

Daarnaast stelt verzoeker in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), zet verzoeker daarbij aan de hand van rechtspraak en algemene landeninformatie uiteen waarom hij van mening is dat er op dit ogenblik onvoldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt om te kunnen vaststellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan is gestabiliseerd en dat verweerder een 'fact finding mission' naar Afghanistan zou dienen te ondernemen. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, doet verzoeker een uitgebreid betoog, aan de hand van rechtspraak en algemene landeninformatie, aangaande de humanitaire en sociaaleconomische omstandigheden in Afghanistan, die volgens hem duidelijk het gevolg zijn van het optreden van de *de facto* regering van de Taliban in Afghanistan. Verzoeker stelt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan geen middelen zou hebben en terecht zou komen in een situatie van behoeftigheid die valt onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft in dit kader opnieuw enkele algemene, theoretische beschouwingen betreffende de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

"In uiterst ondergeschikte orde, indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat hij niet over voldoende informatie beschikt om de verzoeker subsidiaire beschermingsstatus te verlenen op grond van artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet, dient de bestreden beslissing op zijn minst worden vernietigd met het oog op verdere instructies."

2.4. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"In hoofddorde, de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoeker te erkennen als vluchteling,

In ondergeschikte orde, de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen,

In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek.”

2.5. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1.1. Verzoeker legt op 3 september 2023 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Het betreft vooreerst de Pakistaanse vluchtelingenkaarten van verzoekers vader, zijn twee broers, zijn zus, zijn echtgenote en zijn schoonouders. Met deze documenten wil verzoeker aantonen dat zijn familieleden, zoals hij in het verzoekschrift uiteenzette, als Afghaanse vluchtelingen in Pakistan verblijven, dat hij inderdaad is geboren in Pakistan en dat hij zijn hele leven in dit land heeft gewoond.

Daarnaast gaat het om een certificaat van inburgering, een attest van gezinssamenstelling, een bewijs van inschrijving bij Partenamut, een aantal arbeidsovereenkomsten en een aantal getuigenissen. Verzoeker wenst aan de hand van deze stukken zijn activiteiten en mate van integratie in België aan te tonen.

Verder wijst verzoeker op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt hij dat *in casu* dezelfde redenering moet worden toegepast. Verzoeker benadrukt opnieuw dat hij is geboren in Pakistan, dat hij nooit in Afghanistan heeft geleefd, dat hij in dit laatste land geen familiaal, vriendschappelijk of professioneel netwerk heeft en dat hij reeds jarenlang in het Westen heeft verbleven.

3.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker nogmaals een exemplaar neer van de aanvullende nota die reeds op 3 september 2023 door hem werd ingediend (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

3.2. Verweerder legt op 24 augustus 2023 door middel van een aanvullende nota een bundel landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet op welke wijze dit artikel *in casu* en door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept hij zich niet dienstig op de schending van deze bepaling.

Verzoeker preciseert ook niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt door verzoeker bijgevolg ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is te dezen dan ook niet aan de orde.

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de

betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.5. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan en nood te hebben aan internationale bescherming.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker frappant tegenstrijdige en manifest ongeloofwaardige verklaringen aflegde en aflegt over de meest cruciale en essentiële aspecten van zijn persoon en verzoek om internationale bescherming, zoals zijn geboorteplaats, zijn herkomst, zijn familiale netwerk, zijn profiel, zijn levensloop, zijn achtergrond, zijn situatie en zijn problemen.

Blijkens het feitenrelaas zoals opgenomen in de bestreden beslissing en blijkens de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier, verklaarde verzoeker voorheen dat hij was geboren in het dorp Joka in het district Hesarak in de provincie Nangarhar in Afghanistan, dat hij van zijn geboorte tot wanneer hij naar het Verenigd Koninkrijk reisde in Afghanistan bleef wonen, dat hij na enkele jaren in het Verenigd Koninkrijk te hebben verbleven ook terugkeerde naar Afghanistan en dat hij aldaar bleef wonen tot hij uiteindelijk naar België reisde. Verder gaf verzoeker aan dat hij na zijn terugkeer vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan in Afghanistan zou zijn gehuwd en een winkel zou hebben uitgebaat. Tevens stelde hij dat zijn familie in Afghanistan woonde en woont. Voorts zou hij Afghanistan

hebben verlaten naar aanleiding van problemen met de taliban. Verzoeker legde ter staving van deze versie van zijn verklaringen onder meer een taskara en een bevestigingsbrief neer.

In het voorliggende verzoekschrift beweert verzoeker, na te zijn geconfronteerd met de negatieve bestreden beslissing waarin verschillende van deze elementen in twijfel worden getrokken, echter dat hij zou zijn geboren in Pakistan, dat hij van zijn geboorte tot wanneer hij naar het Verenigd Koninkrijk reisde in Pakistan bleef wonen, dat hij na enkele jaren in het Verenigd Koninkrijk te hebben verbleven ook onmiddellijk vanuit Afghanistan terugkeerde naar Pakistan en dat hij aldaar bleef wonen tot hij uiteindelijk naar België reisde. Verder stelt hij dat zijn familie in Pakistan woonde en woont. Verzoeker stelt dan ook dat zijn eerdere verklaringen en relaas verzonnen waren en geeft aan dat hij Pakistan zou hebben verlaten omdat hij er, in tegenstelling tot zijn familieleden, geen identiteits- of verblijfsdocumenten had en er in menonwaardige omstandigheden vertoefde.

Verzoeker biedt voor het feit dat hij over de voormelde elementen dermate tegenstrijdige en ongeloofwaardige aflegde en aflegt geen dienstige uitleg of verklaring. Verzoeker werd doorheen de loop van zijn procedure internationale bescherming immers meermaals en uitdrukkelijk gewezen op de hoger aangehaalde, op hem rustende medewerkingsplicht. Reeds in de vragenlijst werd hij attent gemaakt op hetgeen van hem verwacht werd, op het belang van het afleggen van waarachtige en waarheidsgetrouwe verklaringen, op het gegeven dat hij diegenen niet moest geloven die hem aanmaanden dingen toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen en op het feit dat het afleggen van valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kon hebben dat zijn verzoek om internationale bescherming zou worden verworpen (administratief dossier, vragenlijst, nr.1). Bij het CGVS werd aan verzoeker bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud nogmaals expliciet duidelijk gemaakt wat er van hem werd verwacht, wat de voormelde medewerkingsplicht in zijner hoofde inhield en wat het belang was van het afleggen van oprechte en waarheidsgetrouwe verklaringen. Daarbij werd uitdrukkelijk aangegeven dat het van uitermate groot belang was dat verzoeker de ondervrager een correct beeld gaf van zijn levensomstandigheden en eventuele verblijfplaatsen voor zijn komst naar België (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.2). Bovendien werd reeds tijdens het persoonlijk onderhoud aan verzoeker te kennen gegeven dat de ondervrager een aantal twijfels had bij de verklaringen die verzoeker aflegde, werd er nogmaals expliciet gewezen op de op verzoeker rustende medewerkingsplicht en werd er een pauze ingelast waarbij verzoeker werd aangeraden om nog eens goed na te denken over wat hij nog allemaal wilde vertellen (*ibid.*, p. 24). Wanneer er na deze pauze werd gevraagd of er iets was dat hij wilde wijzigen aan hetgeen hij al had verklaard over wie hij was en waar hij vandaan kwam, wijzigde verzoeker deze verklaringen echter niet en bleef hij volharden in zijn verklaringen. Ook wanneer hij zijn opmerkingen overmaakte aan het CGVS, stapte hij van deze verklaringen niet af. Integendeel trachtte hij in deze opmerkingen met zijn betoog omtrent zijn kennis van het geld dat in zijn voorgehouden regio van herkomst in Afghanistan werd gebruikt andermaal aan te tonen dat hij afkomstig was van Afghanistan (administratief dossier, map 'documenten'). Dat verzoeker in het voorliggende verzoekschrift en na te zijn geconfronteerd met de negatieve bestreden beslissing waarin verschillende van de hoger aangehaalde elementen ongeloofwaardig werden bevonden plots van zijn eerder afgelegde verklaringen tracht af te stappen, dat verzoeker heden beweert dat hij zou zijn geboren en getogen in Pakistan, dat hij zijn hele leven illegaal in dit land zou hebben gewoond en dat hij dit land uiteindelijk zou hebben verlaten omdat hij er, in tegenstelling met zijn familie, geen identiteits- of verblijfsdocumenten kon bekomen en dat verzoeker deze versie van zijn verklaringen eenvoudigweg naar voren tracht te schuiven als zijnde de waarheid, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dit geldt nog des te meer nu niet kan worden ingezien waarom verzoeker, indien zijn huidige verklaringen oprecht waren en strookten met de werkelijkheid, ervoor zou hebben geopteerd om eerder gedurende zijn procedure dermate leugenachtige verklaringen af te leggen en hierin te blijven persisteren voor het CGVS. Zo hij werkelijk een Afghaan was die in Pakistan was geboren, die illegaal in Pakistan verbleef, die aldaar geen documenten had of kon bekomen en die aldaar leefde in menonwaardige omstandigheden, stond dit beweerde verblijf in Pakistan immers hoegenaamd niet in de weg aan het feit dat aan hem internationale bescherming kon worden verleend.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker, zo hij dan toch zou hebben besloten om heden de waarheid te vertellen, zich minstens de moeite had kunnen troosten om de nodige verdere concretisering of duiding te verstrekken met betrekking tot zijn werkelijke geboorteplaats, herkomst, familiale netwerk, profiel, levensloop, achtergrond, situatie en problemen. Verzoeker laat ook dit echter kennelijk na. Hij preciseert niet waar in Pakistan hij als Afghaan zou zijn geboren. Evenmin geeft hij aan waar in dit land hij zou hebben verbleven. Ook over zijn werkelijke levensloop geeft verzoeker niet de minste verdere duiding. Verder preciseert hij niet in welke concrete omstandigheden en situatie hijzelf en zijn familie in Pakistan zouden hebben vertoefd en welke concrete problemen zij aldaar kenden. Daarenboven geeft verzoeker niet aan in welke omstandigheden zijn familie in Pakistan zich op heden

zou bevinden en wat hun concrete, actuele situatie is. Hij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze aan te geven dat zijn familie zich in Pakistan zou bevinden.

Het voorgaande klemmt nog des te meer daar ook de huidige versie van verzoekers verklaringen, met name dat hij een Afghaan zou zijn die zou zijn geboren en getogen in Pakistan en dat zijn familie aldaar zou hebben gewoond en heden nog steeds zou vertoeven, niet kan worden gerijmd met het gegeven dat de documenten die verzoeker neerlegde ter staving van de eerdere versie van zijn verklaringen aan verzoeker werden opgestuurd vanuit Dubai in de Verenigde Arabische Emiraten en door een persoon met dezelfde naam als verzoekers broer (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.4, 24; map 'documenten'). Verzoeker bood en biedt voor deze vaststelling niet de minste dienstige uitleg.

Verzoeker brengt ter staving van de huidige versie van zijn verklaringen daarenboven geen overtuigende bewijzen bij.

Vooreerst toont verzoeker niet aan de hand van overtuigende en bewijskrachtige stukken aan dat zijn familieleden daadwerkelijk in Pakistan zouden verblijven. In zoverre in de getuigenissen die verzoeker door middel van een aanvullende nota aanreikt wordt beweerd dat verzoekers vrouw en kinderen in Pakistan zouden wonen, dient immers te worden opgemerkt dat aan deze getuigenissen op dit vlak niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht. Deze getuigenissen vertonen immers een nadrukkelijk gesolliciteerd karakter en werden duidelijk opgesteld op vraag en ten behoeve van verzoeker. Bovendien gaan deze getuigenissen uit van personen met wie verzoeker een nauwe en persoonlijke band vertoont. Als dusdanig hebben deze getuigenissen aldus geen objectieve bewijswaarde. Overigens lijken de getuigenissen op dit vlak hoe dan ook louter te zijn gebaseerd op de verklaringen van verzoeker zelf. Ook de Pakistaanse vluchtelingenkaarten die verzoeker neerlegt zijn geenszins van zulke aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen kunnen herstellen. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker deze kaarten slechts bijbrengt in de vorm van fotokopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van fotokopieën, kan aan deze kaarten aldus geen bewijswaarde worden gehecht. Dit geldt nog des te meer nu, mede gelet op hetgeen hierboven reeds werd aangegeven, niet kan worden ingezien waarom verzoeker deze kaarten niet veel eerder kon bijbrengen en nu verzoeker ter zake niet de minste verklaring biedt. Daarenboven wordt de bewijswaarde van de neergelegde vluchtelingenkaarten op fundamentele wijze ondermijnd doordat deze op verschillende vlakken niet kunnen worden gerijmd met verzoekers verklaringen. Zo beweerde verzoeker voorheen immers dat hijzelf en zijn familie afkomstig waren uit de provincie Nangarhar in Afghanistan (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.10, 17). Blijkens de neergelegde vluchtelingenkaarten zouden verzoekers familieleden echter afkomstig zijn uit de provincie Kunduz in Afghanistan. Tevens gaf verzoeker aan dat A. de familienaam was die zowel zijn vader, hijzelf als zijn broers en zussen droegen (*ibid.*, nr.1, 13, 17). Blijkens de neergelegde vluchtelingenkaarten wordt deze naam echter noch bij verzoekers vader, noch bij verzoekers broers en zussen vermeld. Bovendien verklaarde verzoeker eerder dat de twee broers waarvan hij een vluchtelingenkaart neerlegt jonger waren dan hem (*ibid.*, nr.17). Blijkens de neergelegde vluchtelingenkaarten zou één van deze broers echter bijna een jaar ouder zijn dan verzoeker. Verzoeker verklaarde bij de DVZ in december 2020 daarenboven dat zijn echtgenote op dat ogenblik ongeveer 22 jaar oud was (*ibid.*, nr.15a), hetgeen impliceert dat zijn echtgenote is geboren omstreeks eind 1998. Volgens de neergelegde vluchtelingenkaart van deze echtgenote zou verzoekers echtgenote echter zijn geboren begin 1994.

Dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker ter staving van de bewering dat hij ook zelf zou zijn geboren en getogen in Pakistan en dat hij, met uitzondering van de jaren waarin hij in het Verenigd Koninkrijk verbleef, gedurende zijn hele leven in dit land zou hebben gewoond met zijn familie, niet het minste begin van bewijs bijbrengt. Zo toont verzoeker op generlei wijze aan dat hij zelf een Afghaan zou zijn die zou zijn geboren en getogen in Pakistan en die in dit land zou hebben gewoond tot zijn vertrek naar het Verenigd Koninkrijk. Nochtans kan worden aangenomen dat verzoeker, indien hij werkelijk een Afghaan zou zijn die in Pakistan was geboren en er initieel zijn hele leven samen met zijn familie zou hebben vertoefd, toch over enig begin van bewijs zou moeten beschikken van zijn eigen fysieke aanwezigheid in dit land. Verzoeker brengt ook (nog steeds) niet het minste begin van bewijs bij omtrent zijn reis naar en zijn verblijf en verzoek om internationale bescherming in het Verenigd Koninkrijk en de identiteits- en persoonsgegevens die hij aldaar heeft gehanteerd. Verder toont verzoeker op generlei wijze aan dat hij, zoals hij voorhoudt, na zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk daadwerkelijk via Afghanistan zou zijn teruggekeerd naar en zou hebben verbleven in Pakistan. Dat verzoeker in Pakistan ook zelf zou hebben getracht om, net als zijn familieleden, vluchtelingenkaarten te bekomen doch hierin, in tegenstelling met zijn familieleden, niet zou zijn geslaagd, wordt door verzoeker eveneens op generlei wijze gestaafd of onderbouwd. Verder staat verzoeker niet dat hij vanuit dit land naar Europa zou zijn gereisd.

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende nationaliteit, herkomst, familiale netwerk, profiel, levensloop, achtergrond, situatie en problemen.

Verzoeker heeft blijkens hetgeen voorafgaat op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke nationaliteit, herkomst, familiale netwerk, profiel, levensloop, achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is een verwijzing naar de situatie in verzoekers zelfverklaarde land van herkomst (onder meer de situatie onder het talibanregime, de situatie voor personen die hebben verbleven in en terugkeren vanuit het Westen, de precaire humanitaire en sociaaleconomische omstandigheden en de algehele veiligheidssituatie) verder niet dienstig en kan er met een verwijzing naar deze algemene situatie geenszins worden volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

4.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke nationaliteit, herkomst, familiale netwerk, profiel, levensloop, achtergrond, situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke nationaliteit, herkomst en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële familiale netwerk, profiel, levensloop, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijner hoofde niet voorhanden is.

4.8. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat of op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van dit beginsel door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT